

Pop-rock, jazz & musical

Doru IONESCU

Primele emisiuni „Remix” (de la final de ianuarie, ca de obicei la TVR Cultural) s-au referit deopotrivă la arhive și la prezent, aruncând în lumină evenimente trecute de mulți cu vederea, la câte maxiciudățenii au loc zilnic în noul showbiz românesc...

De exemplu, portretul bateristei **Lidia Creangă**... Cu „Catena”, a doua trupă de rock feminin din România, Lidia a ajuns, din 1969 până în '77 să fie (re)cunoscută în toată țara, alături de lidera chitaristă Anca Vijan Graterol ori, pentru scurt timp, de solista Păunița Ionescu. Pe lângă marile concerte, mi-am permis să evidențiez și fapte din umbră: încercarea de interdicere (cu reținere la miliție, inclusiv bătăi) pe motive de relații cu străinii (pe când fetele

Sorina și Lidia Creangă

cântau la mare), nedusă la capăt datorită intervenției în forță a lui Adrian Păunescu, avortul... cu cântec al Lidiei, problemele psihice ale Ancăi – rezolvate doar prin emigrare – și fuga fetelor în Occident reușită prin căsătorii de conveniență!

Dacă Anca s-a stabilit la Hanovra și a avut o carieră muzicală înfloritoare (ca și Păunița, după 1990), Lidia și-a găsit cu greu locul, ea vizând de fapt America! Cu fostele colege a cântat doar în primii ani '90 („Big Mama & The Kids”), dar nu s-a putut acomoda cu Germania, părăsită de vreo trei ori. Până la urmă a ajuns,

Catena

cunoscând un fost hippie pe net, cu care s-a și căsătorit în 2002, în Santa Cruz, pe lângă San Francisco. Iar acolo lucrează la un restaurant, unde strânge ban cu ban și, când atinge masa critică, vine în România cu licența câte unui musical în dinți.

Aici, împreună cu sora sa Sorina Creangă și cu studenți de la U.N.A.T.C. (dar nu numai) pune în scenă (cu greutate nenumărate și, repet, bani din buzunar) lucrări de anvergură aparținând patrimoniului universal, altfel imposibil de montat în România de nume cu firmă! Așa a fost în 2006 când, beneficiind de aportul regretatului Adrian Pinteau, bucureștenii au putut vedea „Jesus Christ Superstar” în variantă autohtonă, urmat în 2008 de „Evita”. În iunie 2010, au reușit patru reprezentații (deci nu toate 20 la care aveau dreptul) cu „Hair” (cu speranța reluării anul acesta) la Casa Studenților „Preoteasa”, din păcate prea puțin știute. În rest, la sfârșitul interviului din septembrie, deși nu se simte americană, abia aștepta să ajungă pe aeroport în California, unde vameșul avea s-o întâmpine cu deja familiarul „Welcome home”! Fără cuvinte...

În septembrie i-am prins la Timișoara, tot înainte de revenirea acasă la Heidelberg, pe doi pionieri ai jazz-ului românesc din anii '70, pianistul **Paul Weiner** și bateristul **Puba Hromadka**. Cei doi au emigrat, la puțin timp unul după altul, în 1977, și s-au stabilit în Germania – Weiner și-a continuat ingineria, iar Hromadka a cântat ca percuționist de muzică... grea. Fără a fi dispus de mari arhive cu cei doi, am reușit să încropesc de-un portret duo cu imagini de la clubul de jazz timișorean (1968) cu Bebe Jivănescu, Puiu Lazaru și alții, dar și cu filmări cu „Paul Weiner Trio” (Sibiu 1975) cu Bela Kamocsa, cvartet cu Liviu Butoi (Timișoara 1976) și din nou ultima prezență la festivalul sibian într-o formulă extinsă, în anul plecării (în acest caz folosind sunetul discului „Spirale”). Cei doi au revenit în țară cântând la primele cinci ediții ale festivalului de la Gârâna (acelea underground, în șura lui Puba, de unde mai apoi au apărut manifestările mamut cunoscute azi), ca și la primul club de profil din țară – „Pod 16” din Timișoara, organizat tot de Puba chiar pe Bega. Și atât. Din fericire, am beneficiat de sprijinul dnei Jenny Brăescu, inimoasa organizatoare de la Brașov, care mi-a dăruit imagini de senzație din recitalul festivalului „Kronstadt II”, unde ex-timișorenii au avut un rarism recital, deosebit!